

กันเลย แม้ว่าหล่อนกับแม่เลี้ยงจะไม่เคยมีปัญหากระทบกระทั่งกัน กับพี่ปรานก็สนิทสนมกันดี แต่ทำไมหล่อนถึงได้รู้สึกเหงาและเปล่าเปลี่ยวใจในบ้านของตัวเองก็ไม่รู้ ยิ่งเห็นคุณหมอธีรเดชคอยแกลงชิงช้าให้น้องเรต้าบ้าง คอยรองรับน้องเรต้าที่สไลเดอร์บ้าง ความรู้สึกจืดๆ แปลกๆ มันแวบเข้ามากระตุกหัวใจอย่างไรบอกไม่ถูก

หากยังไม่ทันที่หญิงสาวจะลุกขึ้นแปลงฤทธิ์อะไร ในเช้าวันเสาร์ก่อนที่พ่อและแม่เลี้ยงของหล่อนจะไปทำงาน เด็กหญิงธีรดาที่มากดกริ่งที่หน้าบ้านเอาขนมไทยจัดใส่ถาดผูกโบอย่างสวยงามมาให้ท่านทั้งสอง พร้อมทั้งเอ่ยว่า 'คุณลุงหมออนุญาตให้พี่กันตาไปเที่ยวกับเรต้าเถอะนะคะ เรต้าอยากให้พี่กันตาไปเที่ยวด้วยกัน ค่าเครื่องบินคุณพ่อก็จัดการให้หมดเลย คุณพ่อสัญญากับเรต้าด้วยว่าจะดูแลพี่กันตาให้ดีเท่าๆ กับที่ดูแลเรต้าเลย คุณลุงหมอไม่ต้องห่วงนะคะ ...อนุญาตเถอะนะคะ...นะ...นะ แล้วเรต้าก็สัญญาว่าจะไม่ต้อกับพี่กันตา จะไม่ทำให้พี่กันตาเหนื่อย เรต้าพูดจริงนะ'

พ่อพยายามพูดอย่างนุ่มนวล ใช้น้ำเสียงปลอบประโลมหนูน้อยพยายามพูดถึงความไม่เหมาะสมอย่างนั้นอย่างนี้ หากก็จนแก่คำพูดที่จะอธิบายให้เด็กอายุแค่นี้เข้าใจ สุดท้ายเมื่อเด็กหญิงยกคำสัญญามากมายมหาศาลพร้อมๆ กับเริ่มมีน้ำปริ่มนัยน์ตา พร้อมกับแม่เลี้ยงของหล่อนก็พูดอะไรต่อไปไม่ออก จำต้องยอมหนึ่งแทนการตอบรับคำขอนั้นอย่างไม่เต็มใจ

แต่นั้นไม่ได้หมายความว่าพ่อจะยอมแพ้ พ่อเดินมาหาหล่อนที่ห้องนอนอีกครั้งตอนหัวค่ำ สีหน้าเคร่งเครียด ริมฝีปากเม้มจนเกือบเป็นเส้นตรง แววตาเต็มไปด้วยความกังวลอย่างเห็นได้ชัด เห็นแล้วกันตารู้สึกใจอ่อนยวบลงทันที ความต้อตึงที่มีลดลงกว่าครึ่งเมื่อได้เห็นกับตาว่าพ่อยังรักยังห่วงหล่อนอยู่เต็มเปี่ยมแม้ว่าจะไม่มีเวลามาดูแลใกล้ชิดเหมือนอย่างที่คุณหมอธีรเดชดูแลลูกสาวของเขาก็ตาม

'กันตา'

เขานี้ทั้งพ่อ อานี และพี่ปรานต่างพร้อมใจกันตื่นเช้ากว่าปกติเพื่อมาส่งหล่อนที่หน้าบ้าน คุณหมออธีรเดชเรียกแท็กซี่ให้มารับถึงหน้าบ้านตัวเอง ยกสัมภาระของสองพ่อลูกขึ้นหลังรถแล้วก็เดินมายกสัมภาระของหล่อนด้วย ก่อนจะแวะทักทายพ่อของหล่อนอย่างสุภาพ รับปากพ่อว่าจะดูแลหล่อนอย่างดี และเปิดประตูรถให้หล่อนขึ้นนั่งในต่อนหลังด้วยกัน แต่นั่นก็มากพอที่หล่อนจะเริ่มให้คะแนนนิยมคุณหมอมออยู่ในใจ

หนึ่งชั่วโมงผ่านไปไวเหมือนโกหก กันตภาและเด็กหญิงธีรดาจูงมือกันเดินลงจากเครื่องบินอย่างชื่นมื่น เรื่องรอรับกระเป๋าสัมภาระและติดต่อรถเขานั่นเป็นหน้าที่ของคุณหมออธีรเดช หญิงสาวแค่คอยช่วยดูแลให้เด็กหญิงอยู่ในสายตาและไม่กวนคุณพ่อเท่านั้น ภายในเวลาไม่นานบุคคลทั้งสามก็ได้มานั่งบนรถยนต์ขนาดเล็กสภาพดีพร้อมมีสัมภาระครบครันอยู่ท้ายรถ แถมยังมีเครื่อง GPS ที่คุณหมอลงทุนถือมาจากกรุงเทพฯ ติดตั้งไว้บนรถเรียบร้อยอีกด้วย

รถเช่าแล่นออกจากท่าอากาศยานตรงเข้าสู่ตัวเมือง ผ่านตึกกรมบ้านช่องสองข้างทางทั้งที่เป็นตึกเก่าโบราณ อาคารยุคโคโลเนียล และอาคารพาณิชย์สมัยใหม่ ผ่านแยกหอนาฬิกา ผ่านวงเวียนที่ดูโดดเด่นด้วยสถาปัตยกรรมปูนปั้นแบบยุโรป หากมองดีๆ แล้วรูปปั้นเหล่านี้ก็คือรูปพะยูนตัวน้อยใหญ่ที่มีท้องทะเลตรงเป็นที่อยู่อาศัยนั่นเอง ซึ่งเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์ที่โดดเด่นของจังหวัดเลยที่เดียว กันตภานั่งตรงที่นั่งต่อนหลังคู่กับธีรดา กำลังชี้ชวนให้เด็กหญิงดูนั่นดูนี่ไปเรื่อยๆ พลันรถยนต์ก็ค่อยๆ ชะลอความเร็วลงหน้าสวนสาธารณะแห่งหนึ่ง

"กันตากับเรตาลงไปเดินเล่นในสวนนี่ก่อนตีห้า เตียวอาขับรถไปที่ท่ารถตู้แวะเอาของหน่อย"

"เอาของ? ...อะไร...เหอะคะ" หญิงสาวหลุดคำถามออกจากปากอย่างงงๆ

"คำสั่งซื้อของทางเว็บไซต์ไว้นะ ต้องไปปรับที่ท่ารถตู้ เพราะถ้ารอของถึงกรุงเทพฯ อาจจะไม่ออกเดินทางวันนี้" วีระเดชบอกด้วยรอยยิ้มอ่อนๆ ไม่ยอมแหยมพรายออกมาว่า 'ของ' สิ่งนั้นคืออะไร

"ไม่ต้องกลัวหรอกกันตา" แพทย์หนุ่มเอ่ยขึ้นหลังจากเห็นสีหน้าล้าละล้งของหล่อน "จากประตูทางเข้านี้ เลยไปหน่อยมีสนามเด็กเล่นอยู่ พาเรต้าไปเล่นรอก่อน รับรองเพลอแวนเดียววาก็กลับมาแล้ว แต่ถ้ากันตาเบื่อก็ลองชวนเรต้าเดินตรงเข้าไปดู รูปปั้นตรงกลางนั้นเป็นอนุสาวรีย์ของพระราชญาณูประดิษฐ์มหิศรภักดี หรือท่านคอซิมบี้ ณ ระนอง นะ มาถึงตรงทั้งที่ แวะสวีสวีที่ท่านหน่อย"

"ท่านคอซิมบี้ ณ ระนอง?"

"ใช่ รู้จักมั๊ย ท่านเป็นเจ้าของเมืองตรังผู้มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาและวางรากฐานสำคัญให้กับเมืองตรังหลายด้านเลยนะ โดยเฉพาะการนำต้นยางพาราดันแรกเข้ามาปลูกและส่งเสริมให้กลายเป็นพืชเศรษฐกิจ ทำรายได้ให้กับคนในท้องถิ่นและประเทศไทยมาก"

"อ้อ... ค่ะ กันตาเคยได้ยินชื่อของท่านอยู่ค่ะ"

"อู๊ย! นั่นของเล่น คุณพ่อขา ของเล่นเต็มเลย มีสไลเดอร์ด้วย น้องด้ายอยากเล่น เราแวะเล่นของเล่นกันก่อนนะคะ" เด็กหญิงส่งเสียงร้องขึ้นด้วยท่าทางตืออกดีใจ ผู้เป็นพ่อจึงยิ้มอย่างเอ็นดู และยิ้มเผื่อมาถึงกันตาภาด้วย

"พาเรต้าไปเล่นก่อนเถอะกันตา ขึ้นตืดรถไปกับบอ เตียวก็ต้องพากลับมาเล่นชิงช้าเอออะไรเอ่ยนี่อยู่ที่ เสียเวลาเที่ยว"

กันตาภาจึงลงจากรถพร้อมเด็กหญิงตัวน้อยแล้วเดินเข้าไปในสวนสาธารณะแต่โดยดี และภายในเวลาไม่นานจริงๆ ขณะที่กันตาภาและเด็กหญิงรืรดากำลังนั่งเล่นชิงช้าเพลินอยู่ วีระเดชก็เดินตรงเข้ามาหาพร้อมขวดน้ำเย็นเฉียบในมือ หญิงสาวลอบมองร่างสูงที่เดินตรงเข้ามาอย่างอกผายไหล่ผึ่งแล้วอดชื่นชมไม่ได้ว่านอกจากคุณหมอมจะดูอ่อนกว่าวัยมาก

แล้ว ยังมีบุคลิกที่ดูสุขุม เยือกเย็น และมั่นคงอย่างบอกไม่ถูก ค่ะแน่นอนในใจหล่อนยิ่งเพิ่มขึ้นเมื่อเห็นว่าในมือของคุณหมอนี้มีน้ำมาสองขวด ส่งให้หล่อนขวดหนึ่ง อีกขวดหนึ่งเปิดแล้วส่งให้ลูกสาวด้วยกิริยาอ่อนโยน... จนหล่อนอดรู้สึกแปลกๆ เล็กน้อยในหัวใจไม่ได้ คิดถึงพ่อของตนเองขึ้นมาทันที

แต่เล็กแต่น้อย หล่อนมีภาพความทรงจำเกี่ยวกับพ่อน้อยมาก วัยเด็กของหล่อนเท่าที่นึกได้ หล่อนจะอยู่กับแม่เสียเป็นส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะไปไหนก็มักจะมีแม่อยู่เคียงข้างเสมอ แม่ไปส่งที่โรงเรียน แม่พาไปเล่นที่สนามหญ้า แม่พาไปตลาด แม่พาไปห้างสรรพสินค้า แม่ทำอาหารให้ทาน แม่ซื้อเสื้อผ้าให้ ซื้อของเล่นให้ อยากรู้ทำอะไรก็หาแต่แม่ๆ คนเดียว กระทั่งเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้น เมื่อแม่เสียชีวิตลงอย่างกะทันหัน โลกอันแสนสุขของหล่อนล้มคว่ำคะมำหาย พ่อถึงได้เข้ามามีที่ทางในชีวิตหล่อนตั้งแต่ตอนนั้น

"เฮ้อ..."

หญิงสาวไม่รู้ตัวเลยว่าผลถอนหายใจเสียงดังออกมาตั้งแต่เมื่อไหร่ มัวแต่มองภาพพ่อลูกมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างอ่อนโยนจนเพลิน มารู้อีกทีก็ตอนที่ธีรเดชเอ๋ยขึ้นดังๆ

"พอแล้วค่ะลูก ไม่เล่นอะไรแล้วนะ เดี่ยวเสียเวลาเที่ยว ดูลิ พี่กันตาเริ่มเบื่อแล้วเห็นมั๊ยคะ"

หล่อนกำลังจะอ้าปากค้านว่าไม่ได้เบื่ออะไร แต่ก็ไม่ทันหัวหนากลุ่มที่เอ๋ยชวน "ไป ขึ้นรถกันเถอะ"

"อ้อหือ! กลิ่นอะไรหอมจัง" หญิงสาวอุทานตาโตทันทีที่เปิดประตูรถเรียกเสียงหัวเราะน้อยๆ จากหนุ่มใหญ่ผู้อยู่หลังพวงมาลัยอย่างอดไม่อยู่

"หมุย่างเมืองตรังนะ พอดีขับรถผ่านเลยแวะซื้อมาให้ชิม"

"ว้าว..." มือเรียวยหีบเนื้อหมุย่างหนังกรอบที่ยังอุ่นๆ อยู่เข้าปาก ก่อนจะหีบอีกชิ้นหนึ่งส่งให้คู่หูตัวน้อย

"อืม...อร่อย" เด็กหญิงพยักหน้าเร็วๆ แสดงความเห็นด้วย

หลังจากขับรถวนไปวนมาในตัวเมืองพอหอมปากหอมคอแล้ว คุณหมอก็กินข้าวไปทานอาหารกลางวัน จากนั้นก็แวะร้านสะดวกซื้อเพื่อซื้อน้ำดื่ม กระดาษทิชชู และของใช้ที่จำเป็นอีกเล็กน้อยก่อนจะออกนอกเมือง

"ที่พักของเราอยู่ที่หาดเจ้าไหมนะ ไกลหน่อย พอดีอยากได้ที่พักแบบติดทะเลและคนไม่พลุกพล่านเลยเลือกที่นี่ ในหนังสือบอกว่าแถวปากเมงน้ำไม่ค่อยใสและไม่มีที่พักไหนติดหาด มีแต่ต้องข้ามถนนไปทั้งนั้น นี่ถ้ารู้ว่าเป็นกันตามาคงจะจองโรงแรมในเมืองหรือไม่ก็โรงแรมห้าดาวติดหาดไว้ให้ ไม่เลือกที่เล็กๆ แบบนี้หรอก"

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะ กันตาคงอยู่ได้ อาหมอลือเลือกแล้วว่าที่นั่นเรต่าอยู่ได้ แปลว่านั่นก็ดีพอสำหรับกันตาแล้วค่ะ" หล่อนตอบไปง่ายๆ ตามที่ใจคิด หารู้ไม่ว่าประโยคนั้นติดตริงลงไปในตัวใจคนฟังจนถึงขั้นต้องอมยิ้มออกมา หมอธีรเดชขับรถตรงจากตัวเมืองสู่ถนนริมหาด แวะเที่ยวพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติราชวงศ์เป็นทีแรก กันตาทอดที่จะแอบอมยิ้มไม่ได้เมื่อเห็นคุณหมอธีรเดชอุ้มลูกสาวขึ้นดูสัตว์น้ำบางตู้ที่สูงเกินกว่าเด็กหญิงจะดูถึงและอ่านชื่อสัตว์แต่ละตู้ให้ลูกฟัง ตู้ไหนที่เด็กหญิงให้ความสนใจเป็นพิเศษ คุณหมอก็ก้อ่านคำบรรยายใต้ภาพให้ฟังด้วย เท่านั้นยังไม่พอ คุณหมอยังไม่ลืมที่จะถ่ายรูปหล่อนและน้องเรต่าไปตลอดทาง ได้ทั้งความรู้ ความเพลิดเพลินใจ และพลอยรู้สึกรอบอุ้มใจไปด้วยอย่างบอกไม่ถูก

ออกจากพิพิธภัณฑสถานสามโมง หนุมใหญ่พาสองสาวขับรถวนดูวิวทัศนียภาพทิวเขายาวเป็นแนวตัดกับท้องทะเลสีครามงามจับตา ก่อนจะขับรถผ่านหาดปากเมง หาดท่องเที่ยวยอดนิยมแห่งแรกของทะเลตรัง ห้างออกมาจากนั้นสองข้างทางเริ่มดูเหมือนชนบท ร้านค้าและบ้านพักอาศัยดูบางตาลงไปเรื่อยๆ ก่อนจะถึงที่พักบริเวณหาดเจ้าไหม

กันตากลางจากรถมองไปยังเรือนพักขนาดกะทัดรัดยาวเจ็ดแปดห้องด้วยความสนใจ รีสอร์ทแห่งนี้เป็นรีสอร์ทขนาดเล็ก เล็กจริงๆ เท่าที่เห็นมี

ห้องพักเพียงเจ็ดหรือแปดห้องเท่านั้น ทุกห้องหันหน้ามายังที่จอดรถ และมีระเบียงกว้างพร้อมโต๊ะเก้าอี้ไว้นั่งเล่นห้องละหนึ่งชุด ถัดไปเป็นอาคารชั้นเดียวแบบเปิดโล่ง เข้าใจว่าเป็นสถานที่ไว้สำหรับรับประทานอาหารเช้า มีชายหนุ่มรูปร่างสันทัดท่าทางคล่องแคล่วคนหนึ่งออกมาต้อนรับด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส ดูจากท่าทางก็พอทราบได้ว่าชายผู้นี้น่าจะเป็นทั้งเจ้าของและผู้บริหารรีสอร์ทขนาดเล็กแห่งนี้ด้วย

ภายในเวลาไม่นานหล่อนและสัมภาระของหล่อนก็เข้ามาอยู่ในห้องพัก สีขาวสะอาดตาเรียบร้อย ภายในห้องตกแต่งอย่างเรียบง่ายทว่าสะอาด สะอาดน่าอยู่ หญิงสาวเปิดกระเป๋าหยิบข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวไปวางในห้องน้ำและหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ก่อนจะถอดกางเกงยีนขาวขาวที่ใส่อยู่ออก เปลี่ยนเป็นกางเกงขาสั้นสำหรับเล่นน้ำทะเลแทน

ทันทีที่เดินออกนอกห้อง ฮีรดาซึ่งเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้วเช่นกัน ก็วิ่งตรงเข้ามาหาทันที

"เราไปเล่นน้ำกันเถอะพี่กันตา คุณพ่อคุยกับพี่คนนั้นอยู่ บอกให้น้องต้าไปเล่นกับพี่กันตาได้เลย"

หนุ่มใหญ่ละจากการสนทนาชั่วคราว หันมากล่าวกับหล่อน "กันตาไปเล่นน้ำกับเรด้าก่อน เดี่ยวอาคุยกับคุณเค้าเรื่องที่จะไปเที่ยวเกาะฟรุ้งนี้ก่อนเสร็จแล้วจะตามไป"

"เดินตรงไปทางนั้นอย่างเดียวเลยครับ พันต้นไม้ใหญ่ต้นนั้นไปก็ถึงชายหาดแล้ว"

หญิงสาวรับคำแล้วจูงมือไปกับเด็กหญิงซึ่งมีสีหน้าสดใส แววตาแจ่มกระจ่าง สดชื่นเสียจนคุยจ้อไปตลอดทาง เท่านั้นไม่พอ ร่างเล็กยังกระโดดโลดเต้นส่งเสียงกรีดกราดด้วยความยินดีที่เท่าได้สัมผัสน้ำทะเล ทำให้กันตาภาอดที่จะหัวเราะไปกับกิริยาตื่นเต้นแบบเด็กๆ นั้นไม่ได้ หญิงสาวสัมผัสได้ถึงพลังแห่งความสดชื่นแจ่มใส พลังแห่งความมีชีวิตชีวาที่มีมากล้น

จนพลังเหล่านั้นแผ่ขยายเข้ามาในหัวใจเรื่อยๆ เรื่อยๆ หงอยๆ ของหล่อน
ให้พลอยรับรู้ถึงความสุขจากสิ่งเล็กน้อยนี้ ปรับ...ให้ใจของหล่อนชุ่มชื้น
เบิกบานทั้งจากคนตรงหน้าและจากธรรมชาติรอบตัว

"รอนานมัย" อีรีเตชเดินมาสมทบหลังจากหล่อนและอีรีดาเล่นน้ำ
จนเปียกไปทั้งตัวได้ไม่นาน

"อ้าว หันมามัยให้กัล้องกันหน่อย"

หนุ่มใหญ่ถ่ายรูปสองสาวและภาพวิวชายทะเลอีกเล็กน้อยก่อนจะ
ลงน้ำมาสมทบ

"สนุกมัยเรต้า กันตา"

"สนุกมากคะคุณพ่อ สนุกมาก" เด็กหญิงตอบพลางกระโดดโลดเต้น
เรียกรอยยิ้มกว้างจากผู้ใหญ่สองคนได้เป็นอย่างดี

"กันตาวาคีลันลมแรงไปหน่อยคะสำหรับเรต้า"

หนุ่มใหญ่พยักหน้ารับคำก่อนเสริม "อุตุสำห้ไม่พักแถวปากเมงเพราะ
ว่ามีเรือเยอะ ร้านเยอะ น้ำไม่ค่อยใส แต่ดูสิ มาไกลถึงหาดนี้แล้ว น้ำก็ยังไม่
ใสเลย ทราวยเนื่อละเอียดก็จริงแต่ไม่ขาวอย่างที่คิด"

"แต่เจียบสงบดีนะคะ ถ้าอาหมอชอบแบบเจียบๆ เป็นส่วนตัว
ไม่พลุกพล่านจ้อแจ กันตาวาที่นี้ก็เหมาะสมดีแล้วละคะ"

ทั้งสามเล่นน้ำทะเลกันอย่างสนุกสนาน ก่อนจะกลับมานั่งเล่นก่อ
ปราสาททรายอีกสักพัก เมื่อสมควรแก่เวลาแล้วหัวหน้าทีมจึงเชิญชวน
กึ่งบังคับให้กลับห้อง

"ถ้ากันตาอาบน้ำแต่งตัวเสร็จแล้วรออยู่ในห้องก่อนนะ อากับเรต้าเสร็จ
เมื่อไหร่แล้วจะไปเรียก"

ตอนแรกหญิงสาวคิดว่าคงต้องรอสองพ่อลูกนานหน่อย เพราะ
ห้องนั้นต้องใช้เวลาอาบน้ำสระผมสองคน นึกภาพว่าหากหล่อนต้องจัดการ
อาบน้ำสระผมเช็ดตัวแต่งตัวให้เด็กหญิงก่อนจะมาจัดการตัวเองคงจะเสีย

เวลาไม่น้อย ทว่าคุณหมอธีรเดชคงจะชำนาญกว่าที่หล่อนคิดไว้มาก หรือไม่คุณหมอก็คงจะจัดการตัวเองได้เร็วมาก หรืออาจจะทั้งสองอย่าง ทำให้หล่อนแทบจะไม่เสียเวลารอเลย แคหยิบโทรศัพท์มือถือมาเปิดดูอะไรนิดหน่อย เสียงเคาะประตูหน้าห้องก็ดังขึ้นแล้ว

"ไปกันเถอะกันตา ฟ้าเริ่มมืดแล้ว เดี่ยวต้องขับรถออกไปหาอะไรกินข้างนอกกัน ห้องข้างหน้านั้นมีไว้สำหรับอาหารเช้าอย่างเดียว"

กันตาทายังไม่ทันตอบอะไร และยังไม่ทันที่นักท่องเที่ยวยั้งสามจะเคลื่อนพลไปไหน ชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของสถานที่ก็เดินตรงมาหาธีรเดช

"ผมโทรจองเรือไว้ให้แล้วนะครับ สามที่ ผู้ใหญ่สองเด็กหนึ่ง พรุ่งนี้พัตินมาทานอาหารเช้าสักแปดโมง แปดโมงครึ่งออกเดินทาง ถึงปากเมงเก้าโมงสบายๆ ไปติดต่อกันที่ทัวร์ได้เลยครับ"

"ขอบคุณมากครับ เอ่อ...ไม่ทราบว่าจะมีร้านอาหารใกล้ๆ บ้างมั๊ยครับ"

"มีตรงนั้น" เขาชี้ไปทางเดียวกับชายหาด "ที่เป็นบ้านเล็กๆ หลังคาสังกะสีนั้นก็ป็นร้านอาหารตามสั่งครับ อาหารง่ายๆ อย่างข้าวผัด ผัดกะเพราอะไรพวกนี้ แต่ถ้าเป็นร้านก็ขับตรงไปหน่อยเดียวจะเจอร้านซีฟู้ดครับ อาหารอร่อย รับประทาน"

"ขอบคุณครับ"

"เอ่อ... เดี่ยวครับพี่" เจ้าบ้านเรียกไว้เหมือนเพิ่งนึกอะไรได้ "คือว่าตอนนี้เริ่มเข้าหน้ามรสุมแล้วนะครับ ผมไม่แน่ใจว่าโปรแกรมดำน้ำจะจะได้ทุกเกาะตามที่เราคูยกันไว้หรือเปล่า หรือจะเข้าถ้ำมรกตได้มั๊ย ต้องแล้วแต่สภาพอากาศวันพรุ่งนี้อีกทีนะครับ แต่ทางทัวร์จะพาแวะทุกเกาะตามโปรแกรมแน่นอน"

"อ้อ...ครับ" หมอหนุ่มพยักหน้ารับคำ ก่อนจะปรายตามองไปยังบ้านหลังเล็กที่สภาพดีกว่าคำว่า 'เพิง' ไม่มาก แต่อยู่ใกล้พอที่จะเดินเท้าไป

สลັบกับมองหน้าหญิงสาวหนึ่งเด็กหญิงหนึ่งแล้วตัดสินใจได้ในทันที
 "ไปพวกเรา ... ขึ้นรถ"

อาหารร้านซีฟู้ดอร่อยจริงดังคำรับรอง ลักษณะของร้านที่เป็นเรือนไม้
 ขนาดใหญ่มีระเบียงกว้างยื่นออกไปที่ทะเลก็ให้บรรยากาศที่งดงาม ยิ่งใน
 เวลาโพล้เพล้ได้เห็นแสงสีส้มอมแดงจางๆ เคลือบท้องฟ้าไว้ ฟังเสียง
 คลื่นกระทบฝั่งเป็นทำนองคลอเคล้ากับสายลมอ่อนๆ ยิ่งได้บรรยากาศที่ดีเลิศ
 เสียอย่างเดียว ทันทีที่ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปได้ไม่นาน เรียกได้ว่าเร็ว
 พอๆ กับที่อาหารจานแรกมาเสิร์ฟ กองทัพยุงจากไหนไม่รู้บินเข้ามาจาก
 ทางด้านทิศตะวันตก เห็นเป็นฝูงบินวนอยู่รอบตัวคนทั้งสาม ขนาดไม่ได้
 นั่งโต๊ะติดชายทะเล ยุงทะเลยิ่งมากขึ้นแน่นขนาดนี้ ถึงขั้นที่เรียกได้ว่า
 กินกันไปโล่งๆ ปากก็เคี้ยวขากก็สะบัดไปบัดมาเป็นลีลาดูไม่เจีจ ธีรดา
 นั้นหนักสุด ผิวอ่อนใสของเด็กขึ้นรอยจ้ำแดงๆ ที่แขนหลายรอยภายในเวลา
 อันรวดเร็ว ขนาดว่าเจ้าของร้านใจดีเอาพัดลมมาช่วยเป่าให้ยังต้องกินไป
 โบกไม้โบกมือกระพือไปจ้ะแหละวัน ก่อนจะรีบอ้อมรีบลูกแบบแผ่นหนังแทบ
 ไม่ทันกันเลยทีเดียว

"โอ้โห! เพิ่งเคยเจอนะคะกองทัพอยุงขนาดนี้ น่ากลัวมาก กันตาไม่ได้
 ตัดโลชั่นกันยูงมาด้วย"

"อดีตมา ทั้งของเด็กและของผู้ใหญ่ เผื่อกันตาด้วยนะ แต่ไม่ได้เอา
 ให้เพราะไม่คิดว่าจะได้ใช้ คิดว่าเราสั่งอาหารง่ายๆ กินเร็วๆ คงกินเสร็จก่อน
 เวลายูงมา"

"อาหมอู้เวลายูงมาด้วยเหรอะคะ" หญิงสาวถามตาโต

"ไม่ได้รู้เวลาเป๊ะๆ หรือ" อีกฝ่ายตอบยิ้มๆ "แต่ปกติยูงจะมาช่วงหลัง
 พระอาทิตย์ตก ชุมอยู่สักชั่วโมงหนึ่งมั้ง หลังจากนั้นก็เป็นปกติแล้ว ยิ่งดึกๆ
 ลมแรงๆ ยูงจะไม่ค่อยมี อาเคยเจอแบบนี้ครั้งหนึ่งที่หัวหิน ลุงเจ้าของ

ร้านอาหารที่นั่นพูดให้ฟัง อาเลยพอเดาได้ว่าวันนี้อาจะเจอ"

"ไว้...ไม่บอกกันบ้างเลย กันตาไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจเลยคะ บรี้อ... คิดแล้วสยของมาก"

ใบหน้าคมคายมีรอยยิ้ม ดวงตาคมทื่อทอดมาเฉื่อแววเอ็นดู "บอกก่อนก็ไม่ตื่นเต้นสิ ต้องให้กันตาพบเจอเองแบบนี้ จะได้เป็นประสบการณ์ตรง จำได้ไม่ลืม"

หญิงสาวย่นจมูกใส่ผู้พูด ยังผลให้มีเสียงหัวเราะน้อยๆ แ่ว่มาก่อน รถยนต์จะเคลื่อนกลับสู่สี่ล้อทภายในเวลาห้านาทีเท่านั้น จากนั้นหญิงสาวก็ได้รับคำเชิญชวนให้ไปทานเค้กเมืองตรังเป็นของขวัญในห้องของสองพ่อลูก วิธีทานก็ง่ายๆ ไม่ต้องใช้มีดใช้ช้อนอะไร เอามือแบ่งขนมจากในกล่องเป็นชิ้นใหญ่มานั่งทานกับพื้นที่มุมห้อง ทานกันอิมหันต์ก็เก็บขนมใส่กล่องเข้าตู้เย็นและช่วยกันเช็ดพื้นให้สะอาด และเพราะอยู่ช่วยเช็ดพื้นนี้แหละกันตาภาจึงได้เห็นซีน่ารักของคุณพ่อที่พาลูกสาวไปเข้าห้องน้ำ แปรงพื้นให้ลูก เปลี่ยนชุดนอนให้ลูกอย่างเรียบร้อย เป็นภาพความอบอุ่นของพ่อกับลูกที่หล่อไม่ได้สัมผัสมานานมาก มากจนเกือบลืมไปแล้วว่าพ่อของหล่อนเคยอ่อนโยนกับหล่อนอย่างไรเมื่อยังเยาว์ ไม่น่าเชื่อเลยว่าภาพความประทับใจไม่กินาทีนี้จะพาให้ละอองของไออุ่นแผ่ซ่านเข้าไปในห้องหัวใจของหล่อนด้วย ขนาดขอตัวกลับมาที่ห้องของตัวเองแล้วยังรู้สึกถึงมวลไอรักไออุ่นที่หอมล้อมอยู่ในห้องข้างๆ นั้นได้อยู่เลย

บทที่ 2

หญิงสาวในชุดเสื้อยืดกางเกงขาสั้นสบายๆ นั่งชั้นเข้าอยู่ริมชายหาด ฟังเสียงคลื่นกระทบฝั่งเป็นทำนองสม่ำเสมอ ทอดสายตามองไปยังผิวน้ำกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา ปล่อยใจให้ล่องลอยตีมด้ากับความงามละมุนละไมของธรรมชาติ ปล่อยความคิดให้ล่องลอยไปเรื่อยเปื่อยอย่างไม่มีจุดหมาย

สงสัยว่าเมื่อวานหล่อนคงจะเข้านอนเร็วกว่าเวลานอนปกติของตนเอง ในกรุงเทพฯ เข้านี้หล่อนจึงตื่นเช้ากว่าปกติด้วย เมื่ออาบน้ำแต่งตัวเสร็จ มองออกไปนอกห้องเห็นแสงเรืองรองพันขอบฟ้าตักต้องระลอกคลื่นเป็นเกลียวงามจับตา หล่อนจึงได้พาดตนเองออกมาสูดอากาศบริสุทธิ์ เดินเลียบชายหาดไปได้ไกลระยะหนึ่งแล้วจึงเดินกลับมานั่งสบายๆ อยู่ใกล้กับบริเวณที่เล่นน้ำเมื่อวานเย็น

ในแอปพลิเคชันไลน์ของหล่อน พ่อกับแม่เลี้ยงส่งข้อความมาถามว่า เป็นอย่างไรบ้าง ขอให้เที่ยวให้สนุกและดูแลตัวเองด้วย ลงท้ายด้วยภาพสติ๊กเกอร์ตัวการ์ตูนสองตัวยืนยิ้มกอดกันพร้อมคำว่า 'Take Care' ตัวใหญ่ เมื่อคืนหล่อนจึงพิมพ์ตอบไปว่า เที่ยวสนุก สบายดี ไม่ต้องเป็นห่วง และลงท้ายด้วยสติ๊กเกอร์ตัวการ์ตูนที่มีคำว่า 'Goodnight' พาดหัวอยู่ตัวโต

เด็กหญิงมีแต่เครื่องหมายคำถามอยู่มากมายเต็มหัวใจไปหมด...มันเกิดอะไรขึ้นในบ้านหลังนี้...ทำไมพักหลังมานี้แม่กับพ่อไม่ค่อยคุยกัน...ทำไมพักนี้แม่กับพ่อก็ไม่ค่อยมีเวลาให้หนู...ทำไมแม่ถึงต้องร้องไห้อย่างหนักขนาดนั้นด้วย...ทำไม...ทำไม...และทำไม...ทำไมแม่ถึงจากหนูไปเร็วขนาดนี้

เพราะคำถามมากมายที่ค้างคาอยู่ในจิตใจนี้เองหรือเปล่าที่ทำให้หัวใจของหล่อนไม่พร้อมจะเปิดรับแม่เลี้ยงและพี่ชายต่างสายเลือด

พ่ออุทิศทั้งกายใจและเวลาหลังเลิกงานทั้งหมดให้กับหล่อน...ไม่รู้ว่าเพื่อชดเชยเวลาแห่งความเปลี่ยวเหงาก่อนหน้านั้นด้วยหรือเปล่า...หากก็เพียงแค่เจ็ดแปดเดือนเท่านั้น...หลังจากนั้นอาณีหรือคุณหมอปาลีนี้ก็เข้ามาเป็นแขกคนสำคัญในบ้านอยู่เป็นประจำ...และต่อมาพ่อกับอาณีก็แต่งงานหลังจากแม่ตายไม่ถึงปี... 'พี่ปราน' ลูกชายของอาณี... ชายหนุ่มวัยสิบแปดที่กำลังพ่อกำลังจากอุบัติเหตุทางรถยนต์เช่นเดียวกับหล่อนก็ก้าวเข้ามาอยู่ในบ้าน... และมาเป็น 'พี่ชาย' ของหล่อนนับแต่นั้น

กันตภาไม่เคยมีปัญหาทั้งกับปาลีและปรานนต์... หล่อนเป็นเด็กที่จัดได้ว่าเรียบร้อยและอยู่ในโอวาทพอสมควร... มีซุกซนบ้างตามวัยแต่ก็ไม่มากนัก... จึงนับได้ว่าความสัมพันธ์ของหล่อนกับสองคนนั้นเป็นไปอย่างราบรื่นดีถึงดีมาก... หล่อนยังเคยได้ยินอาณีชมหล่อนให้พ่อฟังบ่อยๆ... ครั้งหนึ่งอาณีถึงกับบอกว่าอาณีรักหล่อนเหมือนลูกสาวแท้ๆ... อาณีโชคดีที่ถึงแม้จะมีแค่ลูกชายแต่ก็ได้ลูกเลี้ยงที่เป็นเด็กผู้หญิงน่ารักอย่างหล่อน... ได้ยินอย่างนั้นหล่อนน่าจะยินดี... น่าจะดีใจที่แม่เลี้ยงรักหล่อนได้มากขนาดนั้น... หากกันตภากลับไม่รู้สึกรังเกียจเท่าไร... เพราะลึกลงไปแล้วหล่อนไม่ได้เปิดใจรับบุคคลทั้งสองไว้เต็มร้อย... หล่อนไม่คัดค้านการที่พ่อแต่งงานใหม่ฉันท... หล่อนก็ไม่ได้ยินดีกับการมีแม่เลี้ยงด้วยฉันทนั้น... ในหัวใจของหล่อนมีเพียงแม่คนเดียว... และไม่มีใครสามารถมาแทนที่ได้... อาณีจะโอบกอดหล่อนอย่างอ่อนโยน... จะเอื้ออาทรดูแลยามป่วยไข้... จะซื้อของกินของใช้มาฝากด้วยความรักอย่างไร

หญิงสาวทำได้แค่เพียงรับไว้ด้วยไมตรี ไม่เคยเปิดใจกว้างถึงขนาดรับอานี้ เป็นแม่คนที่สอง กับปราณนตก็เช่นกัน ถึงหล่อนจะไม่เคยมโนภาพไว้ว่า พี่ชายในฝันควรเป็นเช่นไร หากหล่อนก็รับรู้ได้จากน้ำใจ ความเอาใจใส่ ความห่วงใยที่อีกฝ่ายมีให้ ว่าตอนนี้หล่อนมีพี่ชายที่ทิ้งหล่อทั้งใจดีจนใคร ต่อใครอิจฉา ทว่า...หญิงสาวอธิบายไม่ถูก หล่อนยอมรับทั้งสองคนเป็น สมาชิกในครอบครัวได้ก็จริง แต่ลึกลงไปได้ผิวน้ำ คนนอกก็ยังคงเป็นคนนอก อยู่วันยังค่ำ จะผูกพันอย่างไรก็ไม่แน่นแฟ้นเหมือนสายเลือดเดียวกัน ได้หรอก

ในไลน์ของหล่อนเมื่อคืนมีข้อความจากพี่ปราณเหมือนกัน ถามว่า เดินทางเป็นอย่างไร เทียวที่ไหน กินอะไรบ้าง แถมส่งภาพสปาเกตตี้ ผัดซี๊เมาทะเล น้ำพื้न्छ และบลูเบอร์รี่ชีสพายที่ทานเป็นอาหารเย็นมาด้วย กันอีก รู้ทั้งรู้ว่าสามอย่างนั้นเป็นเมนูประจำของหล่อนที่ร้านโปรด หญิงสาว จึงถ่ายรูปห้องพักส่งไปให้ดูเมื่อคืนและถ่ายภาพทะเลยามเช้าที่แสงงดงาม ไปให้อีกสามภาพในเช้านี้ กะจะยั่วให้คนอารมณ์ดีผู้รักธรรมชาติ ตัวหนังสือ และเสียงเพลงต้องเต็นนางๆ ตาร์ออนผ่าวด้วยความอิจฉาหล่อนจนน้ำลายไหล ให้ได้

กันตาภาอมยิ้มเมื่อนึกเล่นๆ ว่าหากปราณนตเดินทางมาด้วยกัน เช้านี้ หล่อนคงมีคนมาเดินชายหาดเป็นเพื่อนและเป็นนางแบบจำเป็นให้ตากล้อง กิตติศักดิ์ไปตลอดทาง และอาจจะไม่ได้รอทานอาหารเช้าในรีสอร์ทแบบนี้ หรือปราณนตคงรบเร้าให้หล่อนขึ้นรถ ขับรถออกไปตลาดในตัวเมืองที่ ใกล้ที่สุด หาอะไรที่ดูหน้าตาบ้านๆ แต่รสชาติอร่อยมาทานกัน โดยไม่ลืมที่จะถ่ายรูปทั้งหล่อนและอาหารเก็บไว้เป็นที่ระลึกอีกเช่นเคย

นี่เรียวเลื่อนไปกดที่หน้าจอโทรศัพท์มือถือของตนเอง แล้วยิ้มกว้าง เมื่อเห็นข้อความที่ตอบกลับมาอย่างรวดเร็ว เป็นภาพตัวการ์ตูนมีตาสองข้าง เป็นรูปหัวใจขนาดใหญ่วิ้งๆ กับข้อความสั้นๆ 'อิจฉาคนได้ไปเที่ยว' อ่านแล้ว

ให้ความรู้สึกเหมือนร่างสูงใหญ่มาหยุดอยู่ตรงหน้า แล้วตัดพ้อต่อว่าหล่อน ด้วยเสียงทุ้มนุ่มนั้นเองเลยทีเดียว

จะว่าไปแล้ว หล่อนมีพี่ชายที่หล่อมาก เขาสูงราวหนึ่งร้อยแปดสิบ เซนติเมตร แลดูแข็งแรงอย่างคนที่ออกกำลังกายเป็นประจำ ออกผายไหล่ผึ่ง หลังตรง ดูเท่ราวกับบุคคลในเครื่องแบบ ไม่ใช่แค่วิศวกรคอมพิวเตอร์ฝ่าย พัฒนาระบบอย่างที่เบ็นอยู่ ไบหน้ารูปไข่ คิ้วเข้มพาดเฉียงเหนือดวงตาวาริ สีดำสนิท จมูกโด่งเป็นสันรับกับโหนกแก้มสูงและริมฝีปากได้รูป ชับผิวขาว เจดเดียวกับผิวของอานี่ให้ดูคมเข้มเป็นที่ชวนฝันของสาว ๆ กันตาภาไม่เคย ลืมเลยว่าเพื่อน ๆ สมัยมัธยมของหล่อนกรี๊ดกร๊าดที่ปราณกันขนาดไหน

'สนใจก็จีบเองเลยละ ไม่ต้องผ่านฉัน ข้ามด่าแต่พอกับอานี่สองคน ก็พอ นั่นนะลูกชายคนโปรดเลยนะ'

กันตาภาตอบเพื่อนไปแบบนั้น เพราะหล่อนไม่ได้รู้สึกถึงความน่า กรีดกร๊าดหรือมีความรู้สึกหวงพี่ชายเหมือนน้องสาวคนอื่น ๆ หล่อนคิดเอง ของหล่อน เข้าใจเอง หาเหตุผลให้ตนเองกับคำถามต่างๆ ที่ยังค้างคาอยู่ เต็มหัวใจว่าเป็นไปได้มากที่สุดทีเดียวที่พอกับอานี่จะรักชอบกันก่อนที่แม่ของ หล่อนจะตาย ปาลีนี้เป็นมายาหลายปีแล้ว แถมยังสวยและดูดีอยู่ตลอดเวลา เธอทำงานในโรงพยาบาลเดียวกับพ่อคงจะเจอะเจอกันทุกวัน และอานี่อาจจะ เป็นสาเหตุของการร้องไห้ปี่มว่าจะขาดใจของแม่วันนั้นก็ได้ ดูสิ เพียงแค่แม่ จากไปไม่ถึงปี พ่อก็รับอานี่เข้ามาแทนที่แม่อย่างสมบูรณ์แล้ว

หญิงสาวไม่รู้ตัวเลยว่าเกิดความคิดแบบนี้ขึ้นมาเมื่อไหร่ แต่คงไม่ใช่ ในวัยสิบขวบแน่ หาไม่แล้วอานี่คงไม่ได้แต่งงานกับพ่ออย่างราบรื่นเหมือน ดังที่ผ่านมา แต่หล่อนก็คงเริ่มคิดขึ้นมาหลังจากย่างเข้าสู่วัยรุ่นได้ไม่นาน อาจจะเพราะวัยที่เพิ่มขึ้น เริ่มรู้จักความสัมพันธ์ระหว่างหนุ่มสาวและการมีกิ๊ก และอาจจะเพราะดูหนังมาก อ่านนิยายมากด้วยก็ว่าได้ หล่อนจึง กลางแคลงใจมาหลายปีแล้วว่าอานี่อาจเป็นมือที่สามระหว่างพอกับแม่

และพ่อแม่ตายความสัมพันธ์ของทั้งสองจึงลงตัว ข้อกังขาในใจข้อใหญ่
แหละที่ทำให้หล่อนไม่สนิทใจกับสองแม่ลูกจนกระทั่งทุกวันนี้ แม้ว่าทั้งคู่จะ
ปฏิบัติกับหล่อนได้อย่างเสมอต้นเสมอปลายก็ตาม

ร่างบางลุกขึ้นยืนเมื่อนาฬิกาที่ข้อมือบอกว่าถึงเวลาที่สมควรแล้ว
หล่อนเดินช้าๆ ตรงมาทางรีสอร์ตแล้วก็เจอหมอธีรเดชกับน้องธีรดาที่หน้า
ห้องอาหารพอดี

ทั้งหนุ่มใหญ่ตาคมและเด็กหญิงหน้ากลมแก้มยุ้ยต่างส่งยิ้มกว้าง
หน้าตาสดใสมากทักทายหล่อนพร้อมกัน

"ไปเดินเล่นมาหรือ อากับเรต้าไปหาที่ห้องแล้วไม่เจอ"

"พอดีกันตาคืนเช้า เลยไปเดินเล่นริมหาดนะค่ะ สดชื่นดี"

ทั้งสามเลือกโต๊ะนั่งบริเวณนอกชานเนื่องจากแดดยังไม่ร้อน ในรีสอร์ต
เล็กๆ แห่งนี้ไม่ได้มีอาหารเข้าแบบบุฟเฟต์เรียงรายไว้ให้เลือกสรร หาก
แม่บ้านจะเดินมาถามว่าอยากได้ไข่แบบไหนสำหรับอาหารเช้าแบบอเมริกัน
ที่จะเสิร์ฟไปดาว (ออมเล็ต หรือไข่ลวก) มาพร้อมกับไส้กรอกและหมูแฮมทอด
ตกแต่งข้างจานด้วยผักเคียงชนิดน้อยๆ ส่วนชา กาแฟ และโอวัลตินกับ
ขนมปังแฉวยาว กระจุกแยม เนย และนมข้น วางไว้บนเคาน์เตอร์ภายใน
อาคารสำหรับบริการตนเอง

ทั้งสามคนสั่งอาหารเช้าเพียงแค่สองชุด ธีรดานั้นใช้วิธีแบ่งจาก
คุณพ่อนิดและคุณพี่น้อย บวกกับโอวัลตินและขนมปังอีกแผ่นก็น่าจะอิ่ม
พอดี กันตาคาเห็นธีรเดชเดินเข้าไปบึ่งขนมปังและชงกาแฟให้ตนเองแล้ว
ยังต้องกลับไปชงโอวัลตินและรินน้ำเปล่ามาให้ธีรดากับหล่อนด้วย ด้วย
ความเกรงใจหญิงสาวจึงรีบลุกจากเก้าอี้ บอกเขาให้ทานอาหารกับลูกได้
ตามสบาย หล่อนจะบึ่งขนมปังและชงโอวัลตินของตัวเอง ซึ่งคุณหมอก็
ไม่ขัดข้องอะไร

หญิงสาวเดินเข้าไปในอาคาร หมายถึงตรงไปที่เคาน์เตอร์ซึ่งวางขนมปัง

และเครื่องดื่มสำหรับบริการตนเองเอาไว้ จึงพบว่าเช้านี้กลุ่มของหล่อน ไม่ได้เป็นลูกค้ากลุ่มเดียวของรีสอร์ทแห่งนี้ ภายในห้องอาหารขนาดกระทัดรัด นั้นมีกลุ่มนักศึกษาชายล้วน ดูแล้วน่าจะอยู่ในวัยเดียวกับหล่อนนั่งอยู่โต๊ะหนึ่ง แต่ละคนดูมาดเซอร์ติสต์จัดจนหล่อนรู้สึกกลัว นั้นยังไม่เท่าไรหรอกันตาภายายามปลอบใจตนเองว่าคนเราไม่ควรดูแต่ภายนอก หน้าตาทำทางอย่างนี้เขาอาจจะเป็นสุภาพบุรุษดีกันทุกคนก็เป็นได้ หล่อนเดินตรงไปยังเคาน์เตอร์ด้วยกิริยาที่พยายามให้ดูเป็นปกติที่สุด หยิบขนมปังสองแผ่นเข้าเครื่องปิ้งขนมปัง และระหว่างรอเครื่องปิ้งทำงานก็หยิบถ้วยและช้อนชาเพื่อจะเตรียมชงโอวัลตินของตนเอง

นัยน์ตาคู่คมคู่หนึ่งสบตากับหล่อนเข้าอย่างจัง หญิงสาวสังเกตเห็นว่าขอบตาของเขามีสีแดงเรื่อๆ อย่างคนอดนอน กันตาภาละจากสายตาที่ประสาน หันมาสนใจกับอุปกรณ์ตรงหน้า ขณะที่หล่อนกำลังตักโอวัลตินใส่ถ้วยเป็นช้อนที่สอง ร่างผอมสูงที่มีกลิ่นเหล้าคลละคลุ้งก็เคลื่อนไหวเข้ามาประชิด

"มีอะไรให้รับใช้มั๊ยครับคุณผู้หญิง"

เสียงผิวปากแว่วๆ ดังมาจากโต๊ะอาหารที่กลางห้อง เมื่อหันไปก็พบว่าผู้ที่เหลืออีกสามคนกำลังละสายตาจากหล่อนแล้วหันไปสบตากันเอง ด้วยใบหน้าซึ่งแจ่มใสด้วยรอยยิ้มขบขันราวกับกำลังคุยเรื่องสนุกกันอยู่อย่างถูกคอ กันตาภาผองจะไปหนึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว เมื่อร่างสูงที่มีกลิ่นฉุนจัดนั้นเคลื่อนไหวมาใกล้หล่อนยิ่งขึ้น หญิงสาวปล่อยมือออกจากถ้วยใส่โอวัลตินโดยอัตโนมัติเมื่อมือใหญ่เอื้อมมาหมายจะจับต้องมือหล่อน

"ขอปลื้มมากนะห้องที่มีน้ำใจจะช่วยเหลือแฟนพี่" เสียงทุ้มทุ้มดังขึ้นมาจากเบื้องหลัง เมื่อหันไปก็พบว่าคุณหมอธีรเดชกำลังยืนช้อนหลังหล่อนอยู่ กันตาภาแทบจะเข่าอ่อนด้วยความโล่งใจเลยทีเดียว

ขนมปังสองแผ่นในเครื่องปิ้งขนมปังกระเด็นขึ้นมาขัดจังหวะได้อย่าง

ลงตัว วีระเดชแทรกตัวเข้ามาตรงกลางระหว่างหล่อนกับชายแปลกหน้า เขาปากคิ๊บคิ๊บขนมปังสองแผ่นใส่จาน ไม่ลืมที่จะหยิบเนยและแยมวางไว้ให้บนจานด้วย ส่งให้หล่อนด้วยกิริยาเป็นปกติที่สุดแล้วกล่าวเสียงเรียบ ทว่าดังพอที่จะให้ได้ยินไปทั่วห้องอาหารขนาดเล็กนี้ "คุณเอาขนมปังสองแผ่นนี้ไปทานกับลูกก่อนไป เตี่ยผมขงโอรวัลตินไปให้"

หญิงสาวรับจานอย่างพยายามให้ดูเป็นธรรมชาติ บังคับมือไม่ให้สั่นจากความหวาดหวั่นที่มีแล้วเดินออกไปนอกชาน ตรงไปนั่งที่โต๊ะกับเรต้า ส่งยิ้มแห้งๆ ให้เด็กหญิง ก่อนจะเหลือบตามองเหตุการณ์ต่อไปในห้องอาหาร ซึ่งก็เห็นเพียงคุณหมอวีระเดชยืนนิ่งๆ สบตา กับชายคนที่ยังไม่สร้างเมฆอยู่ไม่นาน เพียงแค่ครู่เดียวฝ่ายนั้นก็เดินกลับไปนั่งที่โต๊ะของตนเอง ท่ามกลางสายตาหัวเราะเยาะของเพื่อนๆ รอบวง

เพียงไม่นานวีระเดชก็กลับมาั่งที่โต๊ะพร้อมโอรวัลตินร้อนในมือ

กันตภาพพิมพ์ทำขอบคุณเบาๆ ผิวแก้มร้อนผ่าวขึ้นมาตื้อๆ เมื่อคิดกลับไปถึงเหตุการณ์เมื่อครู่

'คุณเอาขนมปังสองแผ่นนี้ไปทานกับลูกก่อนไป เตี่ยผมขงโอรวัลตินไปให้' เป็นประโยคที่ธรรมดาสามัญหากกลับฟังดูอบอุ่นอย่างประหลาด หล่อนไม่อยากจะคิดอะไรเพราะรู้ว่าเขาทำไปเพื่อช่วยแก้สถานการณ์ให้ หากในใจก็อดที่จะรู้สึกวาบๆ ยุบๆ ยิบๆ ไม่ได้จริงๆ ให้ตายสิ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)